

Розділ 1

Окультист

*Будьте тверезі, пильуйте!
Ваш супротивник диявол ходить,
ричучи, як лев, що шукає
пожертви кого.*

1 Пет. 5:8

Тридцять років по тому...

За вікном надривалася сирена «швидкої допомоги». Комусь погано. Або було погано, а зараз уже однаково.

Я ніяк не міг абстрагуватися від шуму, що заповзав із вулиці в мій номер. Натягнуті нерви реагували на кожен звук. Зачинити вікно і хоч трохи побути в ізоляції означало приректи себе на тяжкі страждання — не мине й п'яти хвилин, як я зварюся у власному поті. Стовпчик термометра ось уже кілька днів не опускався нижче позначки +38. І смикнув же мене чорт зупинитися в цьому обшарпаному готелі з несправними кондиціонерами! Ах так, геть забув. Не чорт. Гроші. Точніше, їхня відсутність.

У мені вирувала буря. Ранкову ідилію зі стаканчиком прохолодного коктейлю та чудовим краєвидом на балкон

із блондинкою, що засмагала, порушив дзвінок Тео. Орден вимагає результату. Як завжди — «вчасно».

Зібравши волю в кулак, я повернувся до ноутбука. Розбудив «дідуса» кліком миші, вбив у пошуковик запит, завантажив першу сторінку. На сайті новин заголовок статті кричав: «ЕМ-ЕМ АТАКУЄ! ЗНАЙДЕНО НОВУ ЖЕРТВУ СЕРІЙНОГО ВБИВЦІ. ПОЛІЦІЯ РОЗВОДИТЬ РУКАМИ».

Дванадцята жертва. Жінка, сорок років. Мати-одиначка, яка виховувала двох дітей.

Хотілося б сподіватися, що похід до Антила не виявиться марною тратою часу. Якщо ж і у нього я не знайду жодних відповідей, справа затягнеться до нового вбивства. Тоді Старші станцюють на моїх кістках ламбаду.

Щойно я закінчив перегляд моторошних світлин із місця злочину, задзвонив мобільний. «Не відповідай!» — так було підписано цей контакт. В руку ніби сам собою стрибнув олівець.

— Слухаю тебе уважно. — Я увімкнув «гучний зв'язок» і відклав телефон убік, щоб не заважав.

— А де «привіт, я такий радий тебе чути, як твої справи, Серо», м-м? — долинув із динаміка дзвінкий дівочий голос.

— Слухаю тебе уважно. — Стримано повторив, безцільно малюючи на листку паперу завитки, лінії та кружечки.

— У-у, які ми серйозні. Можу дізнатися, чим я заслужила такий тон? Невже тим, що періодично підкидаю тобі роботу?

— Вибач, — зітхнув я. — У мене виробився рефлекс, як у собаки Павлова. Твої дзвінки згубно відбиваються на моєму настрої.

— Та будь ласка, більше не телефонуватиму! — випалили в трубку. Кішка випустила кігті.

— Гаразд, не гнівайся. Що там у тебе?

Сера сердито засопіла, явно не збираючись грати за моїми правилами. Вона була надзвичайно ексцентричною дівчи-

ною. З дивним захопленням докучати мені в будь-який час доби та ще дивнішою професією. Річ у тому, що Сера — шарлатанка. Віщунка і цілителька в одній особі, а таких осіб в Місті греблю гати. Нині магія стала прибутковим бізнесом. Люди зовсім з глузду з'їхали. Як тільки щось сталося — відразу біжать до ворожок та екстрасенсів. Утім, чому тут дивуватися: складно не повірити в надприродне, коли воно співмешкає з тобою пліч-о-пліч.

— ...взагалі слухаєш чи як?

— Вибач, відволікся. Що ти говорила?

— Годину тому приходив до мене один клієнт. Хлопець. Пом'яттий, нервовий. Скаржився на поганий сон і провали в пам'яті.

— Дай-но здогадаюся. Ти як порядна дівчина не стала обдирати його до нитки і порадила звернутися до лікаря.

— Я, по-твоєму, дура, чи що? — пирхнула Сера. — Або святим духом харчуюся? Я занурила його в гіпноз.

— Гіпноз? М-м. Ну так, це ж твоя найсильніша фішка.

— До кінця дослухай, дурко! Коротше, спочатку все йшло як завжди, а потім таке-е-е почалося! Клієнт раптом заговорив якоюсь тарабарщиною. Підозрюю, івритом. Чого ти ржеш?! Я тобі серйозно кажу!

— Вибач, не можу. — Я сам собі дивувався, чому ще не відключився. — З чого ти вирішила, що то була «єврейська мова»?

— Ти не єдиний окультист, із яким мене пов'язують професійні стосунки. Мені якось розповідали, що демони розмовляють виключно шляхетними мовами: давньогрецькою, латиною та івритом.

— Якби це було правдою, хто б тоді їх розумів?

Вона не знайшла, що відповісти, я аж відчував її розгубленість. Сера, Сера. Не дівчина, а тридцять три нещастя.

— Ну, гаразд, він заговорив незрозумілою тобі мовою. Під гіпнозом таке можливо. Немає причин для паніки.

— Річ не в тому, що заговорив незрозуміло, а в тому, як заговорив. Його голос... дідько... його голос опустився до самих інфернальних частот! Боже, це було так страшно! Я, мабуть, ніколи вже й народити не зможу.

Олівець в руці завмер, потім швидко заковзав папером, вже не безцільно.

— Ну, чого мовчиш? Адже це за твоєю спеціальністю, правда?

— Пологи? Ні, ви помилилися номером.

— Богдане!

— Що? — озвався роздратовано. — Ти перенаправила клієнта до мене, правильно?

— Святі ховрахи, звичайно! З усіх моїх знайомих тільки ти один чогось вартий. Не хвилюйся, я створила тобі ідеальний імідж. Так і так, ля-ля-тополя, майстерний чаропряд, професійний демонознавець, успішний духолов.

Здається, в чийсь хворій голові таргани пошкодили ще один важливий провідок.

— Ти випадково не помітила, натільне розп'яття на ньому було?

— Помітила, і не випадково. — У голосі прозвучала задоволення посмішка. — Я з порога сканую клієнтів на предмет їх платоспроможності. А у цього ще й хрестик із рубіном. Така собі рана на тілі срібного Ісуса. Дуже коштовна річ, як на мій недосвідчений погляд.

Я активно запрацював олівцем, штрихуючи малюнок.

— Інфернал, який не боїться потужного оберіга... — простягнув задумливо.

— Що-що?

— То я так, сам із собою. Дякую, Сера. Вибач мені мою грубість. Я твій боржник.

— Пригостиш якось піцою. — Дівчина не вмела довго ображатися. — А зараз цікавою історією. Мені кортить дізнатися, чим цей випадок закінчиться.

— Згода.

Я завершив дзвінок і кинув погляд на «шедевр» мого художнього генія. З аркуша паперу на мене дивилося щось графітово-сіре, рогате і злісне. Дуже схоже на Дільфаранта.

— Ну що ж. Плюнемо Дияволу під хвіст.

Потрібно підготуватися, перш ніж пхати голову в петлю. Час ще є. Якщо хлопець одержимий, у чому я, звісно, сильно сумніваюся, ми це поправимо.

Зрештою, ніхто не знає про одержимість більше за мене.

Клієнт Сери виявився хлопцем двадцяти шести років. Він нагадував пожованого горобця, якого кіт виплюнув чи то з жалю, чи то з остраху отруїтися. Весь якийсь хворий, змучений, наче з хреста зняли. Одягнений помітно, можна сказати з шиком (все брендове — сорочка, краватка, брюки), проте пом'ятий одяг, жовті потові плями та відсутність запонки на рукаві характеризували його далеко не з кращого боку. На голові — «чорт копійчку шукав». Худе, з острівцями недоголеної щетини обличчя не спотворене довірою до моєї персони. Під очима залягли глибокі тіні — вірна ознака втоми. Довгий гачкуватий ніс міг би стати предметом заздрості гоблінів, а жорстка складка біля губ говорила про впертий характер цієї людини. Звали його Валентин.

За вікном згустили сутінки. Наша зустріч проходила в моєму номері, оскільки шукати більш підходяще місце для переговорів з потенційним одержимим у мене просто не було часу. Судячи з нервозності Валентина, що сидів на стільці, як на пороховій бочці, реальність не відповідала його уявленню про «майстерного чаропряда». Червоні від недосипання очі, живі усюдисущі сканери, дивилися недовіливо, насторожено, і раз у раз косили на двері. Я ставився до цього з розумінням. Якби я поглянув на себе з боку, теж не повірив би, що переді мною той самий окультист, якого розхвалювала Сера. Високий, спортивної статури чоловік із карими очима і їжач-

ком чорного волосся. Замість мантиї — сіра обтисла футболка з крилатим черепом, старі потерті джинси і кросівки, що давно втратили білизну. Повна відсутність гадальних карт, пернів, амулетів, талісманів та інших «візитних карток» поважачого себе містика. Хіба що маленький шкіряний мішечок, закріплений на поясі джинсів, залишав мені шанс бути схожим на людину, яка пов'язала своє життя з магією. Загалом, як ви вже зрозуміли, мій зовнішній вигляд таїв у собі мінімум загадковості, що явно не налаштовувало Валентина на відверту розмову. Що поробиш, люди люблять, коли їм пускають пил в очі, правда давно вже вийшла з моди.

Валентин нетерпеливо закрутився на стільці, гра в дивилки надокучила йому. Напевно, він уже роздумував над тим, як би швидше втекти звідсіля. Що ж, не будемо більше тягнути kota за хвіст. Потягнемо за нього інфернала, якщо такий присутній.

— Чай, кава? — з усією доступною мені люб'язністю запропонував я.

— Просто води. — Мотнув він головою, наче зганяючи із себе муху. Безладне волосся скуйовдилось ще сильніше.

— Звісно, — простягнув я йому наповнену склянку. — Будь ласка.

Він став жадібно пити, гострий кадик на тонкій шиї заходив, як поршень, угору-вниз, угору-вниз. Поспостерігавши за ним, я в подиві почухав ніс. Щойно Валентин провалив третій тест на одержимість — свята вода ніяк на нього не подіяла. Так само, як і намальовані під килимом захисні сигіли, і будяк, яким я обкуруив приміщення перед його приходом. Якби в хлопчині сидів інфернал, він уже верещав би як різаний. З іншого боку, Сера хоч і шарлатанка, але аж ніяк не схиблена. Іноді вона підкидає мені справді цікаву роботу. Її словам щодо демонічного голосу можна було вірити.

Валентин поставив порожню склянку на тумбочку, зробив глибокий вдих і рубонув з плеча:

— Скільки ви дерете за свої послуги?
 — Вибачте, а з чого ви вирішили, що «деру»? — поцікавився, на мить сторопівши від такої різкості.

— Ну як же! — скривився він. — Іменитий заклинач, розсіювач проклять, приборкувач нечисті — і працюєте за копійки? Не вірю, що таку мускулатуру можна лише на одній астральній енергії наростити. Скажіть чесно, скільки вам потрібно заплатити, щоб назавжди забути про свою проблему?

Ага, перевіряє мене на жадібність. Мимо, приятелю. Якщо орден дізнається, що я беру гроші зі страждених (а він дізнається навіть за відсутності свідків), біди мені не минути. Спокуса поправити своє фінансове становище, звісно, велика, але не варта того, щоб наживати собі неприємності. До того ж Пекучий Меч платить своїм ліквідаторам, причому своєчасно, хоч і надто мало, щоб ми не облизувалися на пропозиції позолотити нам ручку.

— Спочатку давайте обговоримо її, вашу проблему.

— Не уникайте відповіді! — гнівно кинув він і, здається, сам здивувався цьому спалаху. Додав уже тихіше: — Назвіть хоча б приблизну суму, на яку варто розраховувати.

— Ось зараз ми спокійно поговоримо, з'ясуємо, що вас турбує, а потім уже про все домовимось. Відразу хочу попередити. — Підняв я руку, припиняючи спробу Валентина заговорити. — Основа моєї роботи — безмежна відвертість між мною та клієнтом. Жодних таємниць. Я ставлю запитання, ви чесно відповідаєте. Вам ясно?

Він стримано кивнув, приймаючи правила гри.

— Чудово. Тоді приступимо. Скажіть, Валентине, коли ви зрозуміли, що з вами коїться щось недобре?

— Кілька тижнів тому, як повернувся з Еміратів. Після прибуття додому я раптом відчув себе якимось розбитим, втомленим.

— Може, вся справа в різниці між нашою країною та Еміратами? — дозволив я собі легкий жарт.

— Я став розгубленим, неуважним, — продовжив Валентин незворушно. — У мене з'явилися проблеми з пам'яттю. Буває, я не можу згадати, чим займався останні пів години або як опинився в тому чи іншому місці. Думав, це все через стрес, взяв відпустку, але вона не допомогла.

— Ким ви працюєте?

Він увесь стиснувся, занервував. Одне око зіщулилося, друге закосило на двері.

— Та припиніть вже, їй-богу! — не витримав. — Я цікавлюся не для того, щоб зістригти з вас відповідний клаптик. По вам видно, що ви людина не бідна. На зустріч, впевнений, наділи найскромніше з гардеробу, але навіть це «скромне» за моїми прикидками пристойно коштує. Звикли добре одягатися і ні в чому собі не відмовляти. Отже, ваша професія?

Напевно, зараз він почував себе так само незатишно, як підліток, у тумбочці якого знайшли журнали «18+». Він нервово розгладив складки на сорочці, облизав пересохлі губи.

— Я проджект-менеджер в «Netlight», — сказав із легким відтінком гордості. — Це велика ІТ-компанія.

— У вас, певно, дуже завантажений робочий графік?

— Так, вірно, — куточки губ смикнулися в спробі посміхнутися, але так і застигли на півдорозі. — Тривалі відрядження, постійна зміна часових поясів. Нудьгувати не доводиться.

— Спілкування з клієнтами, організація роботи команди, щоденні звіти. Все це так втомлює, правда ж? Потрібно якось заряджатися, щоб залишатися в ресурсі. Скажіть, ви вживаєте якісь антистресові, наркотичні або психотропні препарати?

Його очі злякано блиснули.

— Легкі антистресові та кофейновмісні. Для та проти сну відповідно. Без таблеток мені важко впоратися з ритмом моєї роботи.

— Сера казала, ви погано спите. Вас мучать кошмари?

Хлопець здригнувся всім тілом, як від удару струму, і я зрозумів, що поставив правильне запитання.